

یارب این ابرست در صحن مین گوفشان	یا سغشما و جهان مست ز افشان کرده باز
----------------------------------	--------------------------------------

غزل ۵۲۱ از دیوان	تا ز خسرو دستگیری یافت در پیش علم از سخن گفتن زبان بر در عمان کرده باز	تخته ایضاً شعر ۱۳
------------------	---	-------------------

یوستان شکفت درو لاله خندان گشت باز سینه خط چند بهر خواندن بلبل نوشت نون لاله گونیا خواهد چکید از تیغ کوو بید هم بر سایه خود تیغ لرزان بکشید ساعت لاله پر از می گشت و هم از بوی او بسکه مرغان و دره آباغ پرور بر زود ما هر دیان وی تماشای مستان نشین سایه بیکر و زمین را زمین نمیب در چین بسکه بر سایه نشان ز رفتن گشت آفتاب زلف خوبان سرفرو افکنده و در هم باند یا سمن لاله را یک دست بر و باد گرم خفت ز کس مست از فر باد بلبل بنحاست	بر رخ گل طره سبیل پریشان گشت باز بلبل ننگه از خط خوبان غزلخوان گشت باز یا چکید آن خون که کوه آلوده و ایمان گشت باز سایه زیر پای سید افتاده لرزان گشت باز سینه پرور و زمین افتاد و در خیزان گشت باز با و گفتا کین مگر خیر سلیمان گشت باز آفتاب ز رخ نمود و بهمان گشت باز سایه پای گل باز خورشید تا بان گشت باز سایه با رخته بر دیوار رختان گشت باز کز پیشانی مرا گشت و پریشان گشت باز یوسهای نازک ز حسار ایشان گشت باز نیم شب که مجلس خند و دم گه بان گشت باز
--	---

غزل ۵۲۲ از دیوان	سوز خسرو را فرو خواندند مرغان چین بیدلے کا در سوک باغ سجان گشت باز	وسط الحیوة شعر
------------------	---	----------------

تن پرست و آرزو دل جوانان هنوز عزم با خرد آورد روزم شب رسید	دل خون شد و حدیث بیان بزرگان هنوز ستی و بت پرستی من همچنان هنوز
---	--

<p>آہنگ کرده سو سے برون جان گرم صد غم رسید و مرگ ہنوزم نہیں عالم تمام برزشتیدان فتنہ گشت بیدار اندیش بہر خلق از نصیر من</p>	<p>کافر و لان حسن در آن سو سے جان ہنوز صد وادفت و مہرہ مارا بجان ہنوز ترک مرا خدنگ بلا و رکمان ہنوز و ان چشم نیم مست بخواب گران ہنوز</p>
--	---

<p>غزل ۵۲۳ دیوان</p>	<p>ہر دم کہ تمہا ہی وی افزون دانے خسرو ز بند او با مید امان ہنوز</p>	<p>عزۃ الکمال شہد</p>
----------------------	---	-----------------------

<p>جان ز تن بروی و در جانے ہنوز آشکارا سینہ ام قیگا فتنے ملک دل کردی خراب از تیغ ناز ہر دو عالم قیمت خود گشت خون کس یارب نگیر و دامنست باز گریہ چون نمک بگرد خستم جان ز بند کا لید آزاد گشت</p>	<p>ورد با داوی و در مانے ہنوز ہچیمان در سینہ پیمانے ہنوز و اندرین ویرانہ سلطانی ہنوز نرخ بالاکن کہ از اسانے ہنوز گرچہ در خون مائیشیمانے ہنوز تو ز خندہ شکر تانے ہنوز دل بگیبوسے تو زندانے ہنوز</p>
---	--

<p>غزل ۵۲۴ دیوان</p>	<p>پیری و شاہد پرستی ناخوشست خسرو اتا کے پریشا سے ہنوز</p>	<p>بیتنیقہ شہد</p>
----------------------	---	--------------------

<p>سویم آن تر گس خواب نہ بنید ہرگز ہر و مش سجدہ کنند آنچم و در مہر ہر زمان خندہ و بگر کنند آن شہزادگیر طمع مہر و فاقہست کوتہ نظرست</p>	<p>بچم آن طرہ قلاب نہ بنید ہرگز یوسف این مرتبہ در خواب نہ بنید ہرگز داغ ویرینہ اصحاب نہ بنید ہرگز مرد عشق اینہرا سباب نہ بنید ہرگز</p>
---	---

غزل ۱۲۵ از دیوان	خسرو آن شب که بلوی تور و وار غیرت سایه خویش بهتاب نه بسیند هرگز	تخت بهمن شهر
فزون شد عشق جانان روز تا روز ز بهوشی ندانم روز و شب را دست این هیچ پدانیست یا خون گموباناکه روزی بر تو آیم تو خوش خفته بخواب تا تا صبح چو خفتی خیزا که مرغ سحر زانکه	کجا زین پس شب ما و کجا روز شیم گونی کی گشت ست بار روز شب ست این هیچ روشن نیست بار روز ندار و چون شب اندوه مار روز مرا بیدار با بد بود تا روز تر از روزی که همین بایدمرار روز	
غزل ۵۳۸ از دیوان	چو عیش ست اینک خسرو را بجزرت نشود بهر شب هزاره و دو عار و تر	دستالجمود شهر
ست من چون باوه نوشی جرعه بر من بریز بیشتر نوشست گو کم است تا کرده خون و من جان نیست آن عذره تا خوش کرد و دل شد از تیر غمت وزن چو پدیدر جان ست نیز غم سلو بر سر فدا دم و آن شکست بیرگه عشق مشتاقان تر چون روشست	در دو جام خود برین رسوای تر و امن بریز خون من در پیش آن قبال مرد افکن بریز انچه در دهن سیندی پیش آن دشمن بریز شری از جام خود باری در آن روزن بریز تا رگم مشکین بدان تا دان خون من بریز بر دل تا ریک خسرو باوه روشن بریز	
غزل ۵۳۰ از دیوان	روایت سین مملک	غزه الکمال شهر
خوابی من از آن تر گس خار که پرس ز زخم عذره چه پرسی که در دولت چندست	هلاک جام از آن لاله بهاری پرس ز حد فرزندت ولی ز جملای کاری پرس	

غلام ششم تو ام گر چه نادرک تو خوش است وطم که زود فراموش میکنند خود را کجاست دولت آنم که برورت با تم	وایک لذت آن ز دل تیکاری پرس پرس ایچ وگر چه پیش بخاری پرس نشان من نسیر کوی خاکساری پرس
---	---

غزل ۵۵۰ از دیوان	سرود ووق ز اذان شغینه ال کون بیاز خسر ز دوس و ن واری پرس	بقینہ شعر ۶
------------------	---	-------------

کار وطم از دست سه ایوفا فرما ورس تا چند بر من بدم از بحر عاشق کوشتم طلبیست شب تابگی بریا که تو ان کشت تا از تو دل بر مانده ام خواب بخور مانده ام شد جهان عشقم فیضیا جان شکر لکه کوب خطا	تیرها فرقم سیکه زدی بوفا فرما ورس بیزت گزنیست غم بر خدا فرما ورس بگذشت چون از اوج فریاد و ما فرما ورس چون در غمت در مانده ام زده را فرما ورس بگذشت چون غم از وفا ای بوفا فرما ورس
---	---

غزل ۵۵۱ از دیوان	آن هر دو چشم داستان از عالم این بود و جان یکجان خسر و رازان هر دو با فرما ورس	غزل ۵۵۱ شعر ۷
------------------	--	---------------

با پسته میگون تو مشکر چه کند کس بار و س که بود آینه برابر من ای جان چون رو تو از من نیست بهای ترا بکنم من با اینکه درت لب شیرین تو گویند بسیار بگو شکر که ز من من به لب بکن گفتی که فلان چند کرده از پی و مسلم خسر که فد کرد دل و جان زین نیست	با خنده موزون تو که هر چه کند کس خورشید آینه برابر چه کند کس بے وین رویت بهمان در چه کند کس بهر دو در پیش از لب گوهر چه کند کس با خیرت با بد و گروش اختر چه کند کس خون کرد دل سوخته و لیر چه کند کس زنی دل و جان هر دو فدای چه کند کس
--	---

وسط الیجوة شعرا	روایت شین مجرب	غزل ۵۳۰ از دیوان
<p>وان منی گفتار و شکر خندره خون لبش رساره بگفتار و من دل شده خاموش آن شعایر آمد که نصیحتم نجیب پوشش تا بهر میان کرد و شرای دل من دوش کان تسوخ نخواهد شدن از سینه فراموش یوسف که عزیز است قبلت و سه مشر ووش زیرا که تومی آلی و من میردم از هوش بپسندم که محروم شوم کشته دران جوش گر لاله کشم دور و دور و دور آخوش یاری بر بدین مترنگ مدوه از دوش</p>	<p>آن چشم نخلگونگرو آن لب خاموش رسد اشدم از حالت خود را که همه جا پوشیده تا اند آتش من و رتن چون گاه سن و انهم و چاکه که تبین کاش نبود تو خواه و لا خون شود تو ای بر و ای جان از او دم یک زلفت تو و لها چه کنه صید همه شدم روزی برخت سپر ندیدم اینوه کدایان جمال است به کویت آتش بودم بے تو با گند و و ذرخ گر لطفت و گرم نیست کم از ضربت تبیی</p>	

غزة الکمال شعرا	از روز و آن حسره و اگر شکری ای سوخ آن و زو سید را چه نشانے به بنا گوش	غزل ۵۳۱ از دیوان
-----------------	--	------------------

<p>ربا کن تا بسیرم زیر پایش بغیرت مردم از خاک سرایش چه عم سیدار و از مشتے کدایش که هجران نیک میداند سرایش گواران با و با نقل بلایش بمان از میوانے داشت جاییش</p>	<p>اگر چه پرستش من نیست رایش زین راهره زان پارو مردم دور سر ما در گشتد و شنه بجولان ترا خونریز عاشق نیست حاجت شراب شوق که حسدش و لم خورد چو از مارفت یار ای جان بے شرم</p>	
---	---	--

<p>بقیہ فقید شعرا</p>	<p>تو کس بارے چو خواہم مرد بے تو کہ خسرو کرد خود را آزمائش</p>	<p>غزل ۵۳۲ دیوان</p>
<p>ساتی مست دادہ بیستان صلائی خوش گشت آشنای جان نہی آشنای خوش کز باوہ نجیر نشود در ہوا سے خوش تا سوی آسمان نبری دین دعای خوش کھل گرچہ خوب بود و باغ جایی خوش حجت ز خط ساقی و مطرب کو ای خوش</p>	<p>ابری خوش ست وقت خوش ست چو خوش آوان خوش رسید حریفان عشق را آنکس نہ ہوشیاری عقل ست بے خبر گرچہ دعای تو بہ خوش ست ای فرشتہ ہا بے روی خوب دل شو خوش ہمچ جایی مستان عشق را دل جان وقت شاہت</p>	
<p>نفاذ لہنہ شعرا</p>	<p>عشق تباں گرچہ بلا نیست جان گذار خسرو و بجان و دیدہ خرد این بلا خوش</p> <p>گشتہ چونید ہر زمان یکید و سہ چار پنج و س رور گذشتہ در میان یکید و سہ چار پنج و س پوستہ فقیر آستان یکید و سہ چار پنج و س راستان نہ ناتوان یکید و سہ چار پنج و س گشتہ تو بند عاشقان یکید و سہ چار پنج و س ہمرد بوی مست جان یکید و سہ چار پنج و س</p>	<p>غزل ۵۳۳ دیوان</p> <p>ای زدہ تا و کم جان یکید و سہ چار پنج و س گفت بوعدہ گر گئی کیشب از آن تو شوم پیش ورتو ہر نفس از ہوس زبان تو منع و چشم کن کہ شد از دل نچہ ہر دست گاہ نظارہ چونکہ تو جلوہ کنے جمال را گشت صبا ز خیر تم آید اگر ز کوسے تو</p>
<p>وسط المیزہ شعرا</p>	<p>جو است سخاں مردمان کیکہ ہمکینہ رمی خسرو و خستہ دل سخاں یکید و سہ چار پنج و س</p> <p>ہم دعا ہی سیدم از سوز دل پیر منمش</p>	<p>غزل ۵۳۴ دیوان</p> <p>آئیے از رحمت آمد گرچہ ہم تاپا منمش</p>

<p>سخت جان شعله می ندیم برون در پیش و شمع را سوزول پروانه چون روشن می بود پازدیم طوق سگان کوی او بوده بسی دل که بر دامن پوست چشمه بختیوش بس بود ده که در آتش چرا گیرند بهر جوان من</p>	<p>از آنکه ترسم دل بسوزد و تا که از سوز منیش سخت خود را در آتش خود کرد و از آتش منیش حیف باشد که بوس ویزم اندر که روش گوی آن جوان در وقت بر سر آتش من که ز ایندم سرشک خون خود بر آتش</p>
--	--

غزل ۵۳۵ از دیوان

خسرو اگر خوش بختی دیده در ابر چاک پای
 هم بجاک پای آن سلطان که از سر بر آتش

غزل ۵۳۶ از دیوان

<p>او میرد و عاشق مسکین مگر آتش میهر سوار سے کہ عنان باز نہ چید یا بسف کہ در خواب آتش دید و ام یا دوش ہی اسے باو کے نام کہ بسیار کیو شمع کہ بر پوشم غم خود لیک از نالام از خلق غم چید عجبی نیست</p>	<p>چون مرده که در سینه بود حسرت جانش او بخت چیدین دل خلقی اینها آتش از خیر سے یا نہ ارم کہ چیا آتش با دولت و شام بر آید ز با آتش آتش چید و توان و دست نه آتش از بخت خود و غم و غیب خواب کرد آتش</p>
--	--

غزل ۵۳۶ از دیوان

خسرو و مگر از بیم همه بر دل خود کسب
 کوری و بسے را کہ باشد مگر آتش

غزل ۵۳۷ از دیوان

<p>بشکے چون سگان ز دور حسد ز دور آتش پیا زوی من گردن ده کی باشد این دولت ز دور آشت بنجامیم چه حلیت چون بیابم چه طعنه گر دنا روی که او ماندست از یاری</p>	<p>سگ که آن عزت کماست که نشا نجد بر آتش که من در گردن آرم تنگ دستی از گریه آتش رحمت شور کا گشتی رسانم بر بکد آتش همو میداند و با آتش که تنها جسته بر آتش</p>
---	---

<p>سرو سامان چہ خواہی ہی تگو خواہ اندرین چو خورد مہی اجل تریش دمی گنہ کار کرد عتبار لووہ خون عاشقی با دوست سرزدان بپوسی آستان کعبہ اسے با وار رہی زما</p>	<p>ایسری را کہ فی سرکاری آید نہ سامانش بشویم خون غم پرورد خود از لیک تر گانش ہر آن درد کہ با لاسیر و از گردیکانش کہ مالک گشتگان مردیم نشدہ در بیابانش</p>
--	--

<p>غزل ۳۰۰ از دیوان</p>	<p>شبنم ہوی سر و گریار و وارعد و رش کہ بوی خون دل می آید از فرما و دہانش</p>	<p>تلفظ بہتر شعر</p>
-------------------------	---	----------------------

<p>ترک من سر کش ز پرودہ خویش در سینہ از ناتوا سے را نظر سے کروم و چنان شتم مطربان ز شتم بیان شہ مست سابقا خون من شام بخور</p>	<p>در کش آخر عثمان ز پرودہ خویش با فراق ہزار مردہ خویش کہ پشیمان شدم ز کردہ خویش کہ فراموشش کرو پرودہ خویش سے بہر لیک بخورودہ خویش</p>
---	--

<p>غزل ۳۳۱ از دیوان</p>	<p>بغا سے نیر زوت سحر و تو فرزون کن ہب سے پرودہ خویش</p>	<p>تلفظ بہتر شعر</p>
-------------------------	--	----------------------

<p>تعالی اللہ چہ دولت و شتم ووش چو در گرد سر خود گشتنم داو در ان چشمے کہ نہ خفتہ نہ سیدار خوش آن حالت کہ گاہ گفتن راز چہ سو دمی پر سے ایجان پر سوز دوسہ بار این خیال یار با من</p>	<p>کہ بود آن بخت بیدارم در آن خوش ز شاوی پاسے خود کردم فراموش نہ ماہش بودم از دیدن شہ بہوش دہانم بود نزدیک بنا گوشش مگر خفتہ چہ مہدی شربت نوشش کہ خواہیکردن ستم شب ووش</p>
---	---

<p>سخت جان و شعله می ندیم بر دهن در پیش شمع را سوز دل پر و آنه چون روشن می بود پانزدهم طوق سگان کوی او بوده بسی دل که بر دلمان یوسف چشمه یغیوبیش مسبو ده که دامانش چرا گیرند بر خزان من</p>	<p>از آنکه ترسم دل بسوزد و تا که از سوز منیش سخت خود را و آتش خود کرد از انسان حیث باشد که بوس و نیزم اندر گریش گوی آن خون در وقت بر سر سرایش تنگه تر پسدم هر تنگ خون خود بر دوش</p>
---	--

<p>نزل ۵۳۵ از دیوان خسر و اگر خوش بخت دیدم در این خاک پاش هم بجاک پای آن سلطان که از سر برایش</p>	<p>چون مرده که در سینه بود حسرت جانش او بخت چندین دل تلخه ایجا نش از خیمه سکه یا ندمم که چپانش تا دولت دشنام بر آید ز بانیش آتش تو بجز در توان داشت نهانش از بیت خود در شب خواب گرانش</p>
---	--

<p>او میرود و عاشق مسکین نگرانش میهر سوار سکه که عنان پانزدهم یاوسف که در خواب شیش دیدم یاوش دمی اسے باو گے نام گدگ بسیار که بشم که پوششم تخم خود لیک از ناله ام از خلق خسته عجمی نیست</p>	<p>خسر و نگر امیر بر همه بر دل خود کس کوری و سکه را که باشد نگرانش سکه آن عزت کماست که نشا نبرد خوش که من در گردن رستم تنگه سستی از گریانش رخت شور کا گشتی رسانم بر بکدانش همو میداند و جانش که تنگ کجسته بر جانش</p>
---	--

<p>نزل ۵۳۶ از دیوان خسر و نگر امیر بر همه بر دل خود کس کوری و سکه را که باشد نگرانش</p>	<p>بشک چون سگان ز دور خرسندم ز در بانش بیازوی من گردن ده کی باشد این دولت ز دور داشت بنجامیم چه چلیت چون بنجامیم چه طلعه گر دنا روی که او ماندست از یاری</p>
---	---

<p>سر و سامان چہ خواہی ہی تلو خواہ اندرین چو خورد مہ فی اجل تریش دمی گنڈا کر لرت عبا ر الووہ خون عاشقی با دوست سر کردا بوسہ آستان کعبہ اسے با وار رہی اربا</p>	<p>اسیری لاکہ فی سرکاری آیدتہ سامانیش بشویم خون نمہ پرورد خود از لک تر گانش چہ آن ذرہ کہ با لا میرد و از گردیکرانش کہ مالک گشتگان مردیم آشتہ در میانیش</p>
---	---

<p>غزل ۵۳۰ دیوان</p>	<p>شہیدن ہوی خسرو گریار و وار بندوش کہ بوی خون دل می آید از فریاد و فغانیش</p>	<p>تختہ ہند شہ</p>
----------------------	---	--------------------

<p>ترک من سرکش ز پرودہ خویش در میسند از ناتوا سے را نظر سے کردم و چنان شتم سطر بنا ز شتم بیان شست سابقا خون من شام بخور</p>	<p>در کش آن رخسار ز پرودہ خویش با فراق ہزار مردہ خویش کہ پشیمان شدم ز کردہ خویش کہ فراموشش کرد پرودہ خویش سے بدہ لیک بخور و وہ خویش</p>
---	---

<p>غزل ۵۳۱ دیوان</p>	<p>بغا سے نیر زوت خسرو تو فرزون کن بہا سے پرودہ خویش</p>	<p>سطح ایورتہ شہ</p>
----------------------	---	----------------------

<p>تعالی اللہ چہ دولت داشتہ دوش چو در کرد سر خود گشتنم داد در ان چشمے کہ نہ خفتہ نہ سیدار خوش آن حالت کہ گاہ گفتن راز چہ سودا می پر سے ایجان پر سوز دوسہ بار این خیال یار با من</p>	<p>کہ بو د آن بخت بیدارم در آغوش ز شاوی پاسے خود کردم فراموش نہ ماہش بودم از ویرن شہ بہوش دہانم بود نزدیک بنا گوش گس خفتہ چہ مہدی شہر بہت زوش ہو خواہیکہ ز شستم شب دوش</p>
--	---

سید پوشید و در حسارش کنون رسم نگویم حال تو و با آنکه قصاب	ز کیمین هم بحق آن سید پوش تقصه کشن است و کشته خاموش
--	--

غزل ۵۳۹ از دیوان	فغان خسروست از سوزش دل بناله و یک چون آتش کند جوشش	غزوة الکحل شده
------------------	---	----------------

پندین شیر گذشت بکنج خراب خویش روی چنان سپوشن کجا شوق که اهل لطف وی سیر و بر دم آن لب و کشته خراب زانکه او حال پر سدا ز من و گریه و در جواب معموره مراد چه چویم که حسیان من از غنچه و سوزشتم چه کنم چون از دوزخ بینم شیش خراب ساز سنجی و بچو بسکه	نور سندر ویم سبب از ما هتای خویش از تشنگان دریغ نزاره ز آب خویش نشاخت جان کشته قیاس شراب خویش فریاد من ز گریه حاضر خواب خویش خو کرده با خوابه عیش خراب خویش صبح دروغ میدرم ز آن خواب خویش که حکم بدر و با در و دیوار خواب خویش
--	--

غزل ۵۴۰ از دیوان	گر ز دودوست کسین عاشق خواب سینه خسرو نه دوستیست که چوید خواب خویش	بقیلتی شده
------------------	--	------------

فغان بهر کاره ز من بر سر سودای خویش گوید بهایام بهریت این ناله بهیست من چو نمی بهیست لطف کبر از من که مستن ز روشی بدل ناز روشی بجان در دل نگر کنه جز تو نه بجز در با چو بگیت نغمه نوت که س ترا	در بوس برت من تهاشای خویش نوحه خود میکنم با تن تهاشای خویش بین نیکی جای خود بلکه همه جای خویش سهل چنین هم کس نیست کالای خویش گر تا زین به بخواد نیست بالای خویش سده زید که کشته خاک کف پای خویش
---	--

<p>من خود از امروز خود جان نبرم لیک تو</p>	<p>خالی طاعت منہ بر رخ زیبای تویش</p>
<p>غزل ۱۴۱۱ از دیوان</p>	<p>دل حق خسرو نہد حیف کہ صنایع کنے رحمت امروز خود از ہے فر وای تویش</p>
<p>خضر و کوی اورہ کم کند زان شکل موزونش بیا و آن پای لوروی خرامان کرو کو بکند نار ہی گر کند شپمہ بپشت پانن جانان تیریم از چنان روزی کہ باشم زنتہ از عالم ور و عسستہ انیکہ گرد آلودہ از خون جانہ لوی بویست لیلی از شتر مندہ اسم و در خاستگی باہ فسون ان ایسند زادی مہدیو ہم قدم لیکن</p>	<p>تعالی اللہ کر از ایچو ان بختہ جویش تو میدانی کہ خاکست ازلی خوشستہ جویش کہ حاصل شد لبہ خون حکیر ہر درکتوش تعلق عینان باقی بسوی زنتہ سیکوش کہ چون بر شپمہ مقویب آلودہ شد از خونش بند اللہ کہ شتر مندہ نیم زرد و تی مجھوش پہ پارہ چون پوی ما فخر نیکر و با فوسون</p>
<p>غزل ۱۴۱۲ از دیوان</p>	<p>مست میرد ہی ای دشمن عقلی و اس خسرو بیا با بر مراد خاطر خود بسینہ کنوش</p>
<p>خوش فیشے او کہ آن دور طبری آیدیش زنتہ در الین دعوی خوابش و کای سوفی ما و خوب سے بہتر کار سے میکند عشق اسباب خون من مہد حال نہست باغ رو جاناکہ در تر گس ہو آرومی نہست عاشق مسکین و کنجے و حیا سے و کئی نیت عاشق را و دانی بہتر از غیر و شیب</p>	<p>دیکہ میر اتم کہ جان و جای چون می آیدیش با چہاں شوش و لہا خواب چہاں می آیدیش باشن آسانی مستان رو خود بہا بدیش یکہ اشارتہ از سر روی قومی آیدیش روقی کل فی بندہ ناول ہی سایدیش چون کند پیار و چون ان با کسی نکشایدیش گر جو بود تا پیشین و اتم ہی فرمایدیش</p>

<p>نوعان ۳۳۳ از دیوان</p>	<p>خسر و اول برکن گریا بد خویش از لک هر چه با آن روز یا میکند پیشایش</p>	<p>عزۃ الکمال شعرا</p>
<p>خواهم که سیر منیم رو سے چو یا سیمیش بسیار بد تو به باطل شد از فریش دل رفت و روز باشد کز وی خیر نیاید طاقت نداد آنکس از ناز کے نفس را ای باره و از از میان منسید گویا باری به بیخ را اندک آن سامدش پیغم گویند شاهان روی شکو چو غم و او مع خود بهر خوبی بره و سه تو یارم</p>	<p>لیکا نیست جستمش منیرم از کینش این طرفه آنکه که که سبید شرم کینش ای و در ماند و جونی در لنت عیبرش ای با و تند گذر از برگ یا سیمیش کز نجیبش گبر و اندام ناز نیش خیز اسکا ریب بد جو بر مال کسینش من استیج که دارم کایم زیم کینش لیکن تویند شبنو بد خو کن بریش</p>	

<p>نوعان ۳۳۴ از دیوان</p>	<p>خسر و بیاب نظاره و لر ابا و دای گر جان کفایت آید بار و گرنه نیش</p>	<p>بقیة شعرا</p>
<p>دل من بر تو ان یافت باز ش شدم در کندن جان نیم کشته بسیار شیدا جانها سے تو و اسکے خلق چرا محو و از غم سرت نیر بکار دوست جان ہم نیست محرم شبهه خواهم یا نیست شدم شمع و سکه کاندھا و در چو گان زلفت</p>	<p>که دست نیست بر لنت و از ش بیشم نم است و نیم باز ش که میرم هر زمان در پیش ناز ش که میرد و کیر کے پیش ایا ز ش که با بیکانه توان گفت راز ش تو در خواب خوش و من در گذار ش باز سے کوسه و یوانه مساز ش</p>	

<p>پس از که شویم از دست نیازش</p>	<p>رها کن تا کف پایت بوسم</p>
<p>تخته ای سفر شعر</p>	<p>غزل ۳۵۳ از دیوان جفا با میکتی بر من کمن شرم که شد شترنده خسرو زان نوازش</p>
<p>سایه را گرفت مر را از طرد سیاهش تا بوی که زنده مانم زان غمزه در پناهش گفت اینکم سعلق و رنمیه راه جایش چون سایه گشت دیدم نزدیک عاشق گشایش و اینک بگرد عارض خط میکشد سیاهش یارب مگر آری از چشمم بزنگاهش</p>	<p>دیدم چو آفتاب در سایه کلاهش او چشم داشت بر من من زلفت او گزینم دل رفت در زخمتش آواز دادم اور زلفش چو گشت بر رو پیش نماز بدم بنوشت عارض خط از به عرض خوبی من چشم می نیارم کز و س نگاه دارم</p>
<p>بقیه نغمه شعر</p>	<p>غزل ۵۳۶ از دیوان کرد این گفته که خسرو بخشید و خواست بسی بخشیدت جان اگر هست این نگاهش</p>
<p>معاذ الله که گزنا که به بند چشم بد خویش نهی تا لاج جان دل بر سو کا وقت بد خویش من از خود خمیر مشغول و در نظاره رویش رگ جان کبسله بار امبا و ابکسله مویش خرابم هم سبوی خود که از من میزند بویش و دان سرگشته همچون گردبادی بر سر کوشش</p>	<p>دل من در بیماری میکند هر لحظه با مویش گوی کز در برون آید بیماری و رعنائی گرفته آتش اندر جان و میسوزد همه سستی بنرمی شانه کن در مویش ای مشاطه کز دروش گذشتت آنکه شرم کردی از بوش صبا اکنون پیش است اینکه من اینجا و جان من بر رعنائی</p>
<p>بقیه نغمه شعر</p>	<p>غزل ۳۵۴ از دیوان دل کلم کرده می جستم میان خاک کوی او بنجده گفت چون خسرو و نحوای یافت می خویش</p>

<p>دل که بر دامن اگر چه مبتلا میداروش از که پرستم تا کجا میداروش در مانده پند گوید عقل لیکن که کند فرمان عفتل سهر در آن بود قیاسه داشت بالایش و لیک از اجل ناله همه کس گو کند جایرتباه چند که بگر خواهد کرد با او بسهم وفا</p>	<p>کز خوش است در این بگذارتا میداروش ای صبا از ما برسی هر کجا میداروش آنکه نافرمانی دل در بلا میداروش بی بلای نیست آن کاندرا قبا میداروش من ز نجات خوشترین گزین جدا میداروش آنمه خوبی که با ما بی وفا میداروش</p>
--	---

<p>غزل ۵۳۹ از دیوان</p>	<p>گر سلامی نیست با ز می کلمه دشامی از تو گوش خسرو را که در راه وفا میداروش</p>	<p>وسط المیوه شعر ۹</p>
-------------------------	---	-------------------------

<p>رفت دل نیست روشتم حالش من بد نیسان که حال خود دیدم چه خبر شمسوار رحمتارا نه که از شمع سوخت پر وانه در شاسد که عجبیت قیمت عشق هر که بر حال عاشقان خندد من سکین چه سر دور تو ام در چه آنم فتا و دل کاند</p>	<p>برو ای جان تو هم بد نباشش بزم جان ز چشم فتاشش که صفت میورگشت پاماشش کاتش دل فنا دور باشش تیمت عاقل سلیم دلانشش گریه و اجنبیت بر حالشش کوه البسه ز پش حالشش سوره یوسف از رخت فالشش</p>
--	--

<p>غزل ۵۵۰ از دیوان</p>	<p>چه در از دست بین عم خسرو که رو و لے تو هر شے سانش</p>	<p>تخت ایضا شعر</p>
-------------------------	--	---------------------

<p>رفت که با دار هر طرف که بر پستان دروش</p>	<p>هر نوک با پاز و زنجیر صد جان داروش</p>
--	---

<p>جو رکیہ ہر دم میکند کہ مرومی باشد درو خالی کہ از گویت برم در ویدہ پنهانش کمن گفتار تو کاہی برون از جان در جان در رو و در از من آنکو دور شد از چو تو می نزدیک من پروانہ گش تا گمان شمعے بہمان در رسد</p>	<p>آخر نہ چندان کرد باوقتی بشیمان در روش مفلس کہ باید گوہری ناچار بہمان در روش ہر دم کشد از چہ بہت در آنجوان در روش نخست عیش و زولک و شکرستان در روش خود را گم برمان کند و گیر چہ بہمان در روش</p>
--	--

<p>غزل ۵۵۱ از دیوان</p>	<p>بچارہ چشم و راکتوں سامان نہیاشد مگر ہوتے کہ مردم را بود تو تا بسامان در روش</p>	<p>بقیہ نقیہ شعر</p>
-------------------------	---	----------------------

<p>تہامن ولی و عی بہر جان خویش تا داو با دبو سے از ان باغ و مرغ ما خوشوقت ما چو از پے مردن چشم جان در خود گمان برم کہ تو زان منی و باز بگداز کہ ز زبان گفت بات آبلہ کس نم بخت بد از زکو سے تو مار افگند دور</p>	<p>مسنول با خیال کسے در بہمان خویش نزدیک شد کہ بر پرواز آیشان خویش بنسیم خاک کوی تو در استخوان خویش کم کردم از چنین غلطے در گمان خویش از ذکر تو چو آبلہ کردم ز بان خویش کم گمیر خاک از شرف آستان خویش</p>
--	--

<p>غزل ۵۵۲ از دیوان</p>	<p>رفت از دور تو خسرو اینک بہ یادگار از خون خود گذاشت بہ آجانستان خویش</p>	<p>بقیہ نقیہ شعر</p>
-------------------------	---	----------------------

<p>صبح دولت میدد از روی آن خورشید و ش آتش ما کے فرو میرد بی نیگونہ کے سے می کہ بر ما زہر شد ہم تو کنش آب حیات بر لبیت کاروی ز دم بروی دل و جان خرف</p>	<p>در چنین فرخ صبوحی ساقیا یک جام کش تا شط بعد او داده ساقی ما و جل و ش تا نگیری غیبم ارگویم کہ اول خود بہ کش مہر بر می چین کہ ہم چارہ ستا تو تا ہم کش</p>
---	---

غزل ۵۵۳ از دیوان	بهترین دوی من بدر و ز خاگم از تو لیک هست خسرو و تیشتر تو شکله ای زیاده ویش	تختہ الہدی شہرہ
------------------	---	-----------------

<p>فرشته می نویسد گناه و مبدمش نه آزدیدن لغت روی تو مگر آنکه اگر باغ روم دل بگیرم در باغ کجا ز جاشنی در و دل خبر دار و جفا سے دوست بمقدار دوست عزیز چه جای باتک موزن برین دل بزر و کشم ز دست تو پر چوب جامه پر خون سماح ناله مار از خون دل جویند</p>	<p>که از تعمیر آن رو میسر و در کوشش تقصا بقدر و دوست کند جبال کوشش که خود گرفت دل من بگو شمای غمش کسی که نیست غلام از وظیفه شکمش ای عشق شناسد ملاوت امش که روزگار سپرد شد بطاعت صنمش که هر که شاد بتان شد چنین بود علمش که از عنون جا خوار است زیر ویش</p>
--	--

غزل ۵۵۴ از دیوان	بیکدمت گرو جان سر و سبکین بپیر دار نبود یاد و دوست و مبدش	تختہ الہدی شہرہ
------------------	--	-----------------

<p>گرو همایه سر زلفت بر بنا کوشش بنا شناختگان بنید و نظر نبود شد آتش همیان روشن و چرا نبود بیا که سر نهادیت نهاد ام ورنه مگو که غمزه من خون کس نه ریزد و لم زنجیر سواد سے خام سوخته شد چنان شد م که ببیند مراد شناسد</p>	<p>حدیث در دمراره نداد و در کوشش بصد شناخت و برین مستند بود کوشش که میکنیم تن همچو گاه سپهر کوشش چنین عزیز نذارم نهاد بر و کوشش تو یاد ده که اگر می شود فراموشش که هیچ بخت نشد کار من بصد چوشش اگر شب نعلباز و کشم در آغوشش</p>
--	---

<p>دست‌الجموده شعره</p>	<p>بخور و طمعی هجر تو چون شکر خسرو علا و نصیبت در آن با و تا سحر بوشش</p>	<p>غزل ۵۵۵ از دیوان</p>
<p>چون مستمخمشنده بید یوز و درویش مشمار که تار و زاجیل به شود این ریش تا در دول خسته من کم نه شود پیش کان صبر نماندست که میگردم ازین پیش چندان نگذار که کشتافی تو سر کشیش قصاب نه از مهر کند تربیت میشش تا غرقه شود این خرد مصلحت اندیش کافر کندم دل که اگر گردم ازین کشیش</p>	<p>که که نظر سے باز مدار از من و رویش ما را دل صد پاره و راحت تک آلود حسن تو فزون باد و جفای تو فزون جانا مکش اکنونم از آن شیوه که وافی خوش باش که آن عمره خونریز تو یارا ایمن ز خیال تو نه ام با همه پرستش ساقی منگر تو به قسح بر سر من ریز ایمان من اندر شکن زلفت بتان شد</p>	<p>غزل ۵۵۶ از دیوان</p>
<p>بقیة نیت شعره</p>	<p>ای آنکه زنی طعنه حسد و زبانی عشق تو فارغی از دور و که من خوردم ازین پیش</p>	<p>غزل ۵۵۷ از دیوان</p>
<p>در بسامان روزگاری نیست گوهر گزینباش بهر چون من خاکساری نیست گوهر گزینباش باز رو سیم شمارنی نیست گوهر گزینباش که مرا پیوند داری نیست گوهر گزینباش گر غم از غمگساری نیست گوهر گزینباش گر از دیوس کناری نیست گوهر گزینباش بهر چون من در خواری نیست گوهر گزینباش</p>	<p>گر مرا با بخت کاری نیست گوهر گزینباش سخت نیست مختتم خوش گشت گرتاج بر سر بس بود قلب وجود من سرفت اگر آسمان و اوست و امان مرا و نا کسان غم خورم عشق تو کو در جان من جا ویدمان عشق بازی با خیال یا رجم شبا خوشست سر خوشم از دور دور و از صفای عیش طرب</p>	<p>غزل ۵۵۸ از دیوان</p>

<p>مجلس عیش است و جز خسر و عزم هستند اگر تا کسی و تا بکاری نیست گوهر گزینش</p>	<p>مجلس عیش است و جز خسر و عزم هستند اگر تا کسی و تا بکاری نیست گوهر گزینش</p>	<p>غزل ۵۵۷ از دیوان</p>
<p>مرا کار سیت مشکل با دل خویش جیالت و اندو جان من و عشم زواشش مانند گان یاد کن آخسر مرا در منزله رو اوقت او</p>	<p>مرا کار سیت مشکل با دل خویش جیالت و اندو جان من و عشم زواشش مانند گان یاد کن آخسر مرا در منزله رو اوقت او</p>	<p>مرا کار سیت مشکل با دل خویش جیالت و اندو جان من و عشم زواشش مانند گان یاد کن آخسر مرا در منزله رو اوقت او</p>
<p>که گفتن می نیایم شکل خویش که بر شب در چه کارم با دل خویش چه رانی تند جانان محل خویش ترا خوش با در راه منزل خویش</p>	<p>که گفتن می نیایم شکل خویش که بر شب در چه کارم با دل خویش چه رانی تند جانان محل خویش ترا خوش با در راه منزل خویش</p>	<p>غزل ۵۵۸ از دیوان</p>
<p>آتش در جانم افکندی و تب میجو آتش خسته از دندان من کن گر طیب میجو آتش تو بدین نام از پی حسن ادب میجو آتش میرد خورشید اگر در نیم شب میجو آتش سحر آتش بند یا تو بدین تب میجو آتش</p>	<p>آتش در جانم افکندی و تب میجو آتش خسته از دندان من کن گر طیب میجو آتش تو بدین نام از پی حسن ادب میجو آتش میرد خورشید اگر در نیم شب میجو آتش سحر آتش بند یا تو بدین تب میجو آتش</p>	<p>غزل ۵۵۹ از دیوان</p>
<p>سجده کردن پیش طاق ابروت از دوستی فرض شد بر خسر و از تو مستحب میجو آتش</p>	<p>سجده کردن پیش طاق ابروت از دوستی فرض شد بر خسر و از تو مستحب میجو آتش</p>	<p>غزل ۵۶۰ از دیوان</p>
<p>آه کین بر خود نه بخشوده کجا میجو آتش چون رجان بر خاستم از خلقی را میجو آتش من قیامت خوانم از خلقی بلا میجو آتش خلق دیوانه شده هر دم دعا میجو آتش</p>	<p>آه کین بر خود نه بخشوده کجا میجو آتش چون رجان بر خاستم از خلقی را میجو آتش من قیامت خوانم از خلقی بلا میجو آتش خلق دیوانه شده هر دم دعا میجو آتش</p>	<p>ما بجان در مانده و دل سو ما میجو آتش تا بهوس بر زینستن دل را میکیتم مخوان مرو ما ز رو بلا می دل مرا تشویش جان چشم او در جادوی تا خلق دیوانه شوند</p>

<p>خویش در جان گوید خانه من نیست این مادرون برورش مشتاق را با این کار</p>	<p>با چنین دیوانگی دل آشنا میجو اندش گویم هر اندر پیش خویش یا میجو اندش</p>
<p>غزل ۵۶۰ از دیوان</p>	<p>است میگویی عاشق کور باشد ز آنکه هست خاکپایش جان و خسرو تو تیا میجو اندش</p>
<p>نیاید گر چه هرگز از فراموش گشتگان یادش بکشتب دانشی ناموخت جز آزار سیکنان اگر چه پاپس دلها نازین من نسیدار و فراموش کردی در خود مرا از راه مظلومان مرا این آه بیووست پیش آن دل سنگین گر آن آزروه مارا به بنی ای صبا جانک روا اشک روان کن پیش یا لشکر جو و لم میشد نظاره که باو آفت زلفش را</p>	<p>علام آن سر زلفم که در هم میکنند باوش که داند تا که این شکل بود استادتش دعای عاشقان هر جا که باشد با سپان باش خدای کج مکن موی ز بار بیای بیادش کزین آتش که من دارم نگر و گرم بوداش سرش کردی با پوسی ملی نهی من یادش که گرد آلوده خواهد بود آن سویدی شمشادش نیاید باز دور خواهد که هم در ره شب فناوش</p>
<p>غزل ۵۶۱ از دیوان</p>	<p>جغای روزگار جور جوان عاشق سکین شد آبتن ز غم ای کاشکی ماور میراوش</p>
<p>هر با بد و نال بشم بر سر ما ش زان که گه که پر ز خوی گل کند زنج گویم بخش جان من او گویدم که نه چون گل ز رشک چامه در آنم که تا چرات</p>	<p>دسته مکر که همیشه از دور که گشتش آتش سوز گلاب چو سیمین بود پیشش چا بخش من پس است همان گفتن بخشش در کردی کشتن با دست سحر کشتش</p>
<p>فریاد من ز ناله خسرو که هر شب</p>	<p></p>

غزل ۵۶۲ از دیوان	خفتن نمید پذیر نفیسہ الا اللہش	عزۃ الکمال شعر،
<p>گرم روزی بدست افتد کند زلفت دل بند ز خوبی تلخ او بر لب سیدہ جان شیر نسیم خزان نیدہ نہال خشک و از روزگار اینجان چه جا سے پند میبود و دل مگر گشتہ مارا شباب عمر من مہنی میر از دوستان جانان جیاتم مہیو دشوار است کاینک تو خوشدل است</p>	<p>ستادم و او این سینه کہ بیدل داشت یک بندش ہنوز این دل کہ خون با و البصد جان زرد بندش در آمد با و زلفت نیکیوان از رخ برکت بندش نہ آن دیوانہ وارم کہ توان داشت در بندش گرہ بکسل تن جانرا کہ دشوار است پیوندش بجان زندگانی چون تو انم داشت ہر بندش</p>	

غزل ۵۶۳ از دیوان	مہی مہیم خلاص جان تا بخشودہ خود را مگر بخشایش آرد از گرم کیش خداوندش	تختہ ہنر شعر،
<p>نظر ز دیدہ پذیر دم کہ تنگرم رویش مرا بدیدہ درون خواب از کجا باشد دلے ز رویش اگر در جان نامد شب ز فسق تا بقدم گشت ماہ نو پہلو ز گریہ آئینہ گشت مست از آنو من بدین صفت کہ کند کام بخش را شیرین</p>	<p>کہ دیدہ نیز نخواہم کہ تنگرم رویش کہ شب نامد بعالم ز پر تور ویش ہزار شب توان ساختن ز یک مویش بدان امید کہ پہلو ز بند بہ پہلویش کہ آئینہ ز چشم غمشین ز انویش شراب تلخ نباشد چو تلخ خویش</p>	

غزل ۵۶۴ از دیوان	خوش آن کسے کہ گشت جرعہ ز جام لہش کہ مست گشت چو خسرو جانے از لہش	یقینتہ شعر،
<p>ای چہا آموختی از عمر تہ بدخوی خویش ہم تمم از ناتوانی موشدہ از رنج و غم</p>	<p>نیکیوی ناموزی آخر از رخ نیکیوی خویش فرق کن کہ میتوانی از تمم ناموزی خویش</p>	

<p>از نزاری آهنگان گشتم که گریه من سبکرم روی من از اشک درویت از صفا آینه شد چشم باشد زیر پر و در تو باشی چشم من گر خیال قامت اندر سر سر و او افتد</p>	<p>یتوانم دید از کیسے دیگر سوئے خویش روی خود در روی من بن روی خود خویش از عزیزی شامت بالاتر از ابروی خویش سرگون همچون خیال خودت در جوی خویش</p>
--	--

<p>غزل ۵۶۵ از دیوان</p>	<p>هزارمان کوئی که خسرو جادوی چون چکنی این سپهر از من سپهر از غمزه جادو خویش</p>	<p>وسط ایچره شعر</p>
-------------------------	---	----------------------

<p>بهری شسته شاد بکام و هوای خویش هم جان رون این دل هم دوست که من فروست ارب بنده جدا که دلابیا تا من از آن دل شدم و دل از آن دوست جانارسم کجوی تو من آن کجوترم بارنده بر تو ناک آه و منت ز ره خسرو ز خویش بهر تو بیگانه شد چنانکه</p>	<p>بچاره من اسیر دل بملا سے خویش خونا بها خورم ز دل بوفا سے خویش کامرود نوحه مکنم از بر سے خویش این جان من کیای من من کیای خویش کاید بهمانی شاهین با سے خویش باقم ز آب دید ز با و دعای خویش کوئی که بیچگاه نبود آشنای سے خویش</p>
---	---

<p>غزل ۵۶۶ از دیوان</p>	<p>رویت فار</p>	<p>عزّه الکمال شعر</p>
-------------------------	-----------------	------------------------

<p>وی سگیزشت و سواد و لیاکشان از طرف گلگون تازش زیرین غمزه بلا سے درین ز ولیده زلفت فتنه خود مخمور چشم کینه جو جانها و دلها چون جنسی در راهش آب هر دلهای پر خون جگر گریه که سر سبر</p>	<p>صد عاشق گم کرده دل سویش و دان از طرف می نرازان بیکان کین پر و جوان از طرف موها پریشان کرده و خونها چکان از طرف بریت جان دل بسی گیسو کشان از طرف چون بعل با قوت گهر کرد میان از طرف</p>
--	---

<p>زنجیر و لها سوی او دلالت سر با تیری کعبه که باوش میرود و لبیک جای نشیند و کنج غم بچاره من بر باد و سر خوشستن چون بگردد آن نا شایدم که تیغ سر بر پادیم یگر در میرد جا کت پیش درت دور از دست</p>	<p>در چاه سوی روی او باز از جان از طرف گریه بیاب پیش و دود کاروان از هر طرف ز انعم کاید در چمن سرور و ان از هر طرف چه پاک از ان گز آیدم زخم ز میان از هر طرف فریاد خیزد بر درت مسکین فلان از هر طرف</p>
---	---

<p>نزل ۵۶۴ از دیوان</p>	<p>زین بسکاید از خوبی بدت آهنگ بیرون باست بر رسم که چون خسرو شد گریه و عنان از هر طرف</p>	<p>تخته ایست شماره</p>
-------------------------	--	------------------------

<p>دی است میرفتی تبار کرده از ما کی طرف تا بر رخ زیبای تو افتاده ز اهرام نظر تیر کوی زور و ولم پد است تا غایت من در چاه کوی خود افتاده بینی بنده را سلطان خوبان میرسد هر سو گره عاشقان نوشین شراب لعل و شد مجلس بلبل خیر جان خسرو و کشته خون بخین فرمود است</p>	<p>شید زرامطلق عنان سجده عمر کی طرف بسج ز بدش کی طرف مانده مصلای کی طرف بیکان و کلکش کی طرف سوزار و پر با کی طرف تن کی طرف جان کی طرف سر کی طرف با کی طرف چاوش شده که تا کند شستی که در از کی طرف ساقی صراحی کی طرف مشان سوا کی طرف غلطی نیست کی طرف آتشخ تنها کی طرف</p>
---	---

<p>نزل ۵۶۵ از دیوان</p>	<p>روایت کاف</p>	<p>بقیه بقیه شماره ۱۳</p>
-------------------------	------------------	---------------------------

<p>بوستان جلوه در گرفت اینک آتش لاله برف و خفت ز باد بلبل آمد نشست بر سر گل غنچه در پیش فاخه ز اصول</p>	<p>گل ز رخ پرده برگرفت اینک دامن کوه در گرفت اینک بینوا بود ز گرفت اینک سحقی تازه برگرفت اینک</p>
--	--

<p>ورق غنچه را که خم زده بود آب را اگر چه چشمها پاک است بید در لرزه گشت و تیغ کشید خارجون تیز کرد و پیکان را شاخ گلگون که بار گیر گشت مرغ میگفت گل نخواهد رفت ابر در گریه شد ز ناله خویش کرد بر و سکه سیلاب رستنی</p>	<p>درفش یکدگر گرفت اینک بوستمان را بر گرفت اینک آب را بر یکدگر گرفت اینک گل بصد تو سپهر گرفت اینک ناگه از باد بر گرفت اینک لاله گوئی که گرفت اینک پروه تنگ در گرفت اینک باغ را در وز گرفت اینک</p>
--	---

غزل ۴۶۹ از دیوان	طوطی آغاز سخن کرد و روسه گل در شکر گرفت اینک	غزل ۴۷۰ از دیوان
------------------	---	------------------

<p>و حشمت آفت و لهاست بر یک شکتهای که در زلف کج تست نشانها که در خاک در تست کنده عاشقانت خاک بر سر مده پند اهل دل را خسر و از آنکه</p>	<p>دور زلفت عقد مشکهاست بر یک فرا مشیانه و لهاست بر یک زبیر وید و نتر لهاست بر یک سند چون پای در گلهاست بر یک چرخ سردست با غلهاست بر یک</p>
--	---

غزل ۴۷۱ از دیوان	روایت لاهم	دستالحمه شعر
------------------	------------	--------------

<p>ای فرق تا با پاس همه آرزو سے دل دل بستمت بزلت ندانستم اینقدر عمر سے بگرو کوسے تو گشتم چو بیدلان</p>	<p>آب حیات را زده چالت بچوسے دل کرد می چنین در از شود گفتگو سے دل نسه دل بدستم آمدونی آرزو سے دل</p>
--	--

<p>در خون دل خورم نکتم جز دعا سے تو چندین کہ دل جفا سے ترا شکر میکنم یک سوے از سر تو بسا واک بگسلد</p>	<p>زیرا کہ من بسو تو ام بے بسو سے دل شمرند و ہم غیشوی آخروں سے دل آویختے اگر چه سب بر تار سو سے دل</p>	
<p>غزل ۱۵۵ از دیوان</p>	<p>خسرو حدیث در دو توبار سے کہا کند زیرا کہ نسبت در تن افسردہ پوی دل</p>	<p>تحفة لہنز شعر</p>
<p>دل رفت ز تن بیرون دلدار ہمان در دل گفتم نکتم مایوش مانا کہ جانہ جان یک شہر پر از خوبان وہ باغ پر از گلہا قربان شوی بہریش کا فزون شوی عمر از ارچو تیرا گو سیند کہ بہ گردو فی کبیلہ از مویش کز شرم مسلمانے</p>	<p>افراد سخن در جان گفتار ہمان در دل سد کیسہ ہمہ خالی طرار ہمان در دل صد جان بجم دیدہ ویدار ہمان در دل با جان خود این خواہم با بار ہمان در دل خونابہ روان از چشم آزار ہمان در دل تن را بنماز آرم ز نمار ہمان در دل</p>	
<p>غزل ۱۵۶ از دیوان</p>	<p>در کعب و تجانہ ہر کہ رود خسرو دل باور توبہ خود دیوار ہمان در دل</p>	<p>وسط البحرۃ شعر</p>
<p>رستہ بوم مہمن خید کہ از زاری دل تو ہی آئی و صد غارت جان از ہر سو ہر کسے با دل آزاوا زین شہر گذشت دل گنہ کر وہ عاشق شد و نر و خوبان دقتی دکلن نظر سے جانب من آخو رشید دقت آنست کہ دشتی وہی آدوست بلطف</p>	<p>از نکلان تو شد تازہ جگر خواری دل در جنین فتنہ کہا صبر کند بار سے دل من گرفتار باندہم بہ گرفتار سے دل نشود عفو ہمہ عمر گنہگار سے دل کہ سہ روی باندہم ز شب تار سے دل کہ فرور فتم در گل زگر اپار سے دل</p>	